VŮNĚ DEKADENCE

Po natáčení Salonu o Švejkovi jsem s literárním vědcem Jiřím Holým zapředl hovor na téma, co ještě zajímavého v nakladatelství Host v brzké době vyjde. A dostalo se i na na knihu *Ve vůních opojných* s podtitutlem *Básníci rané dekadence*. Svazek představuje čtyři básnické sbírky tří autorů rané české dekadence: *Padající hvězdy* (1889) Jaroslava Kvapila, *Verše* (1889) a *Zpívající labutě* (1891) Otakara Auředníčka a *Rosu mysticu* (1892) Jaromíra Boreckého, jejichž lyriku propojuje motiv vůně. Kvapilovy uvadající fialy evokují nostalgii a „mrtvé vůně“ minulosti, Auředníčkovy omamné tuberózy působí jako narkotikum spalující smyslnosti, Boreckého mystická růže dorůstá k duchovní transcendenci. Čichové vjemy se mladým básníkům staly médiem neviditelného či tabuizovaného, signálem nervové předrážděnosti i duševní únavy a především prostředkem k překračování dobových konvencí. V doprovodném komentáři se mimo jiné dočtete o proměnách „poetiky vůně“ od Charlese Baudelaira až po českého dekadentního klasika Karla Hlaváčka.

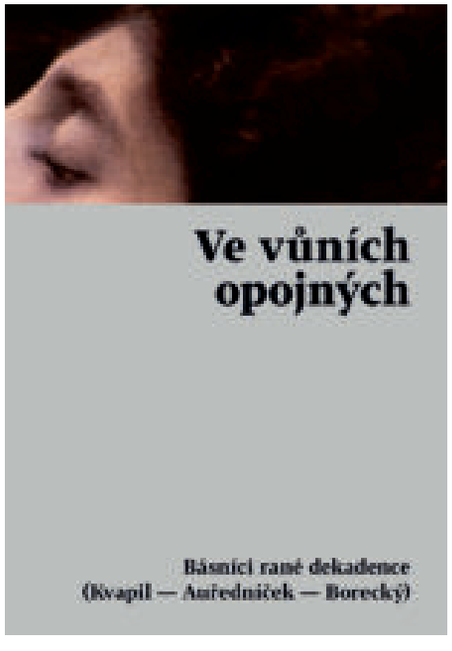

Ve vůních opojných: Básníci rané dekadence (Kvapil, Auředníček, Borecký), edičně připravila Tereza Nováková s Robertem Kolárem, Host, 328 str.